

Міністерство освіти і науки України
Національний університет водного господарства
та природокористування
Кафедра державного управління
та місцевого самоврядування

СТРАТЕГІЯ І ТАКТИКА ДЕРЖАВНОГО УПРАВЛІННЯ

збірник наукових праць
Випуск 2, 2014 р.

Рівне – 2014

Зміст випуску

<i>ТЕОРЕТИКО-МЕТОДО-ЛОГІЧНІ АСПЕКТИ ДЕРЖАВНОГО УПРАВЛІННЯ</i>	Драган І.О. Формування нових управлінських підходів до взаємодії суб'єктів природо-ресурсних відносин.....	7
	Кальниш Ю. Г. Тенденції сучасного конституційного процесу: виклики для України.....	13
	Коваленко М. М. Богословська спадщина та державне управління: закономірність синтезу	17
	Пархоменко-Куцевіл О. І. Сучасні кадрові технології в системі державної служби України: теоретико-методологічні засади	24
	Римар М. В., Ватаманюк-Зелінська У. З. Нова економічна модель розвитку України в аспекті формування інтеграційних об'єднань у машинобудівному комплексі	31
	Романенко Є. О. Шляхи вдосконалення державної інформаційної політики України та державної комунікативної політики: дихотомія проблеми	36
	Акімова Л. М. Теоретико-методологічне обґрунтування аспектів державного регулювання ринку фінансових послуг	44
	Антонова С. Є., Вострікова Н. В. Інформаційно-аналітична підтримка прийняття управлінських рішень при державному управлінні водогосподарським комплексом України.....	49
	Лещенко С. І., Зелений В. М. Удосконалення державного регулювання інноваційної діяльності в Україні.....	56
	Корбутяк В. І., Герасимчук І. В. Необхідність розробки та основні засади новітньої концепції реформи медицини в Україні	61
	Павлов В. І., Ляхович О. О. Державне регулювання проектами державно-приватного партнерства в науково-інноваційній сфері України	67
<i>ПРИКЛАДНІ АСПЕКТИ ДЕРЖАВНОГО УПРАВЛІННЯ</i>	Акімов О. О. Психологічні складові процесу підготовки фахівців в галузі знань «державне управління» до міжкультурної комунікації	74
	Алейнікова О. В. Управлінський аспект стійкого розвитку самоорганізованої бізнес-системи	81
	Бондарчук Н. В. Соціальні пріоритети при формуванні державної політики розвитку інноваційного потенціалу України	86
	Шпак Ю. В. Формування системи продовольчої безпеки в Україні в умовах глобалізації ринків.....	91
	Сазонець І. Л., Маланчук Л. О. Економіко-екологічні механізми державного регулювання мінерально-сировинних ресурсів	98

Зміст випуску

	Федина К. М.	
	Пріоритетні напрямки реалізації енергозбереження в регіоні.....	103
	Цимбаюк В. І., Циганюк М. В.	
	Теоретико-правові аспекти організації судово-бухгалтерської експертизи.....	107
	Шанюк В. І.	
	Діаріуш і розвиток української журналістики	110
	Ярощук В. Г.	
	Принцип екологічної безпеки у водному праві України	116
	Галкін І. Г., Іщенко О. М.	
	Особливості кваліфікації злочинів при юридичній та фактичній помилці.....	122
	Вовк Ю. Є.	
	Місце та роль уряду в системі вищих органів державної влади і управління в період директорії української народної республіки.....	126
	Мельничук Ю. І.	
	Морально-етичні принципи медіації в Україні.....	131
	Водоп'ян Т. В.	
	Окремі проблеми вирішення справ про визнання недійсними правочинів, укладених адієздатною особою	135
	Сидорук В. Й.	
	Слово, що кликало до бою	139
	Луцюк П. О., Самороков В. О.	
	Розвиток адвокатури як один зі шляхів демократизації суспільства	144
<i>ЗАРУБІЖ- НИЙ ДОСВІД ДЕРЖАВ- НОГО УПРАВЛІННЯ</i>	Tomasz Wołowicz, Sylwia Ćmiel	
	Konsekwencje prawne norm zadłużenia jednostek amorządu terytorialnego według przepisów ustawy o finansach publicznych.....	149
	Іванюта П. В.	
	Роль держави в регулюванні ринкових відносин з врахуванням зарубіжного досвіду	159
	Малиновська О. А.	
	Європейський досвід інтеграції іммігрантів і уроки для України	164
	Петроє О. М.	
	Євро-інтеграційні пріоритети розвитку системи соціального діалогу в Україні	174
	Вимоги до оформлення статей.....	181

Contents of the issue

Contents of this issue

<i>THE THEORETICAL AND METHO- DOLOGICAL ASPECTS OF PUBLIC ADMINISTRATION</i>	Dragan I.	Formation of new administrative approaches to interaction subjects of natural resource relations	7	
	Kal'nysh Y.	Trends in modern constitutional process: challenges for Ukraine	13	
	Kovalenko M.	Theological heritage and governance: synthesis pattern	17	
	Parhomenko-Kutsevil O.	The modern technology personnel in the civil service of Ukraine: theoretical and methodological aspects	24	
	Rymar M., Vatamanyuk-Zielinska U.	New economic model of Ukraine concerning the establishment of integration associations in mechanical engineering	31	
	Romanenko E.	Ways to improve public policy information and Ukraine state communications policy: the dichotomy problems	36	
	Akimova L.	Theoretical and practical bases of the state regulation of financial services	44	
	Antonov S., Vostrikova N.	Information and analytical support of managerial decision making at the public administration of Ukrainian water complex	49	
	Leshchenko S., Zelenuy V.	Improving the regulation of innovation in Ukraine	56	
	Korbutyak V., Gerasymchuk T.	The need for development and the basic principles of the new concept of reform of medicine in Ukraine	61	
	Pavlov V., Liakhovich O.	State regulation of public-private partnerships in research and innovation field of Ukraine	67	
	<i>THE PRACTICAL ASPECTS OF PUBLIC ADMINISTRATION</i>	Akimov O.	Psychological components of training in knowledge "governance" to intercultural communication	74
		Aleynikova O.	Management aspects sustainable development of self-organizing business	81
		Bondarchuk N. V.	Social priorities in the formation of public policy innovative potential Ukraine	86
Shpak Yu.		Formation of food security in Ukraine in globalizing markets	91	
Sazonets I., Malanchuk L.		Economic and environmental state regulation of mineral resources	98	

	Fedina K.		
	Priority directions in realization of regional energy saving	103	
	Tsybaliuk V., Tsyhanyuk M.		
	Theoretical and legal aspects of forensic accounting.....	107	
	Shanyuk V.		
	Diariush and development of Ukrainian journalism.....	110	
	Yaroshchuk V.		
	Principle of ecological security of water law in Ukraine.....	116	
	Galkin I., Ischenko A.		
	Features of qualification of crimes attached to legal and actual errors....	122	
	Vovk Yu.,		
	Place and role of government in the higher of government and administration during the Ukrainian people's republic directory.....	126	
	Melnychuk Y.		
	Moral and ethical principles of mediation in Ukraine.....	131	
	Vodop'yan T.,		
	Some problems for handling a case for annulment transactions entered concluded incapacitated person.....	135	
	Sidoruk W.		
	A word calling in fight.....	139	
	Lutsyuk P., Samorokov V.,		
	Development of the employment as one of the ways of the democratization of society.....	144	
<i>THE FOREIGN GOVERNMENT EXPERIENCE OF PUBLIC ADMINISTRATION</i>	Thomas Wołowiec, Sylwia Ćmiel		
	Legal consequences of the standards of local government debt in a case of the act on public finance	149	
	Ivaniuta P.		
	The state's role in the regulation of the market and with regard to foreign experience	159	
	Malynovska O.		
	European experience of integration of immigrants and lessons for Ukraine	164	
	Petroye A. M.,		
	Euro-integration priorities of development system the social dialogue in Ukraine	174	
	Requirements for Authors.....	181	

УДК 351: 32.34

Кальниш Ю.Г.,

д. держ. упр., професор,
кафедра парламентаризму та політичного менеджменту
НАДУ при Президентіві України, м. Київ

ТЕНДЕНЦІЇ СУЧАСНОГО КОНСТИТУЦІЙНОГО ПРОЦЕСУ: ВИКЛИКИ ДЛЯ УКРАЇНИ

Kal'nysh Y.,

Doctor of Public Administration, Professor,
Department of Parliamentary and Political Management NAPA of Ukraine, Kyiv

TRENDS IN MODERN CONSTITUTIONAL PROCESS: CHALLENGES FOR UKRAINE

Тенденції сучасного конституційного процесу: виклики для України. Мета дослідження, результати якого викладено в цій статті, полягала в тому, щоб виявити загальні тенденції світової практики конституційного процесу та виклики, що постають на шляху конституційного процесу в сучасній Україні.

Тенденции современного конституционного процесса: вызовы для Украины. Цель исследования, результаты которого изложены в этой статье, состояла в том, чтобы выявить общие тенденции мировой практики конституционного процесса и вызовы, стоящие на пути конституционного процесса в современной Украине.

Trends in contemporary constitutional process: challenges for Ukraine. The purpose of the study, the results of which are set out in this article was to identify common trends in world practice the constitutional process and challenges towards constitutional process in modern Ukraine.

Ключові слова: Конституція, конституційний процес, політика, державне управління.

Ключевые слова: Конституция, конституционный процесс, политика, государственное управление.

Keywords: Constitution, constitutional process, politics, public administration.

Постановка проблеми

Конституційний процес є невід'ємною складовою політичного процесу. У зв'язку з цим конституційний процес варіюється залежно від рівня політичної культури на конкретному етапі розвитку суспільства. Демократичний конституційний процес визначає рівень політико-правової культури і фундаментом правової держави. Тому головним напрямом розвитку політико-правової культури є вдосконалення конституційного процесу на демократичних і гуманістичних принципах.

На жаль, чинна Конституція України не забезпечує стабільності в суспільстві, оскільки за своїм змістом далека від досконалості й навряд чи може розглядатися як серйозна основа для тривалого і стабільного демократичного розвитку, оскільки за своєю природою вона досі лишається Конституцією перехідного періоду. Практика застосування Конституції України свідчить про необхідність оновлення її положень на основі збереження їх демократичного змісту та розвитку її потенціалу. Виявлені проблемні питання у сфері регулювання суспільних відносин потребують

переосмислення та вдосконалення [1], що й обумовлює актуальність подальших наукових досліджень у цьому напрямі.

Аналіз останніх досліджень і публікацій

Різноманітні теоретичні проблеми вітчизняного конституційного процесі висвітлюються в численних наукових працях провідних українських дослідників конституційного права. Назвемо тільки деяких: Ю. Г. Барабаш [2], В. М. Кампо [3], А. Р. Крусян [4], С. В. Ківалов [5], В. Ф. Погорілко [6], О. В. Скрипнюк [7], В. М. Шаповал [8] та ін. Але складається таке враження, що сучасні вітчизняні політики цих праць або взагалі не читають, або свідомо нехтують науково-теоретичною базою конституційного процесу.

Мета статті

Мета дослідження, результати якого викладено в цій статті, полягала в тому, щоб виявити загальні тенденції світової практики конституційного процесу та виклики, що постають на шляху конституційного процесу в сучасній Україні.

Виклад основного матеріалу

Конституційний процес – один з основоположних процесів сучасної державотворчості. За рідкісним виключенням у світі вже нема держави права система якої не ґрунтувалася б на положеннях Основного Закону, незалежно від його форми, змісту, часу та способу прийняття. Звичайно, кожна держава створювали свій Основний Закон у власних специфічних умовах, але певні загальні тенденції світового конституційного процесу тим не менше об'єктивно існують і впливають на його подальший перебіг.

Чинна Конституція України не виникла на «рівному місці» і також має свою специфічну історію. Тим більше, слід підкреслити, що молода українська демократія продовжує розвиватися, продовжується й вітчизняний державотворчий процес. В силу цих об'єктивних обставин навіть найдосконаліший Основний Закон погребував би постійної модернізації. А з урахуванням докорінних змін, які відбулися в Україні від часу прийняття її Конституції та досвіду сучасного вітчизняного конституційного процесу, актуальним вдається навіть не чергове внесення «змін і доповнень», а докорінне опрацювання її нового змісту і самої форми прийняття. При цьому слід взяти до уваги низку виявлених аналізом світового досвіду, але нових для вітчизняного конституційного процесу концептуальних засад:

1. Конституція не повинна бути дітищем політиків. Вона має розроблятися і затверджуватися за межами парламенту. Ще на момент свого прийняття (1996 р.) Конституція України стала свого роду «компромісом» між різними політичними силами, що боролися за владу в тогочасній Україні, як за своїм змістом, так і за самим механізмом прийняття. Затверджена уночі, вона вже тоді була приречена на нетривале існування, але (на диво) «прожила» без змін більше восьми років. З того ж часу, як власно її (Конституції) «батько» – Л.Д. Кучма, віддав своє «дітище» на потурання політиків, об неї буквально «втирають ноги» вже десятирочний рік. Тому, що парламент, це – орган державного управління, як жоден інший схильний до політичної кон'юнктури. І велика спокуса є для кожної державної влади – самій собі встановлювати «правила гри». Тому ані парламент, ані будь який інший постійно діючий орган державної влади не повинен ані розробляти, ані затверджувати, ані вносити зміни до Конституції.

Цей висновок підтверджується цікавою тенденцією світового конституційного процесу [1]:

- у XVIII-XIX ст. із 8 конституцій – 4 прийняті

спеціальним конституційним колегіальним тимчасово діючим органом; 4 – відкрийовані;

- у XX ст. із 153 конституцій – 24 прийняті спеціальним конституційним колегіальним тимчасово діючим органом; 43 – парламентом; 53 – затверджені всенародно;

- у XXI ст. із 26 конституцій – 2 прийняті спеціальним конституційним колегіальним тимчасово діючим органом; 6 – парламентом; 15 – затверджені всенародно.

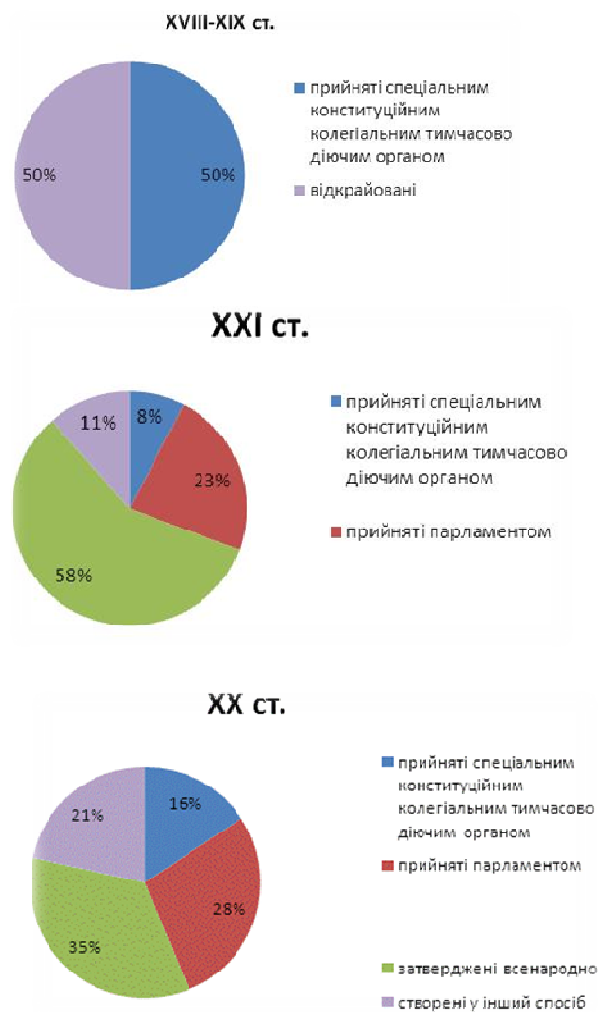


Рис. 1. Світові тенденції конституційного процесу [9]

2. Конституція не повинна бути дітищем юристів. Конституційна творчість не є виключно їх прерогативою. Революційний досвід останнього десятиріччя наочно продемонстрував, що переважна більшість громадян України вже є достатньо політично-освіченими і

громадсько-свідомими, щоб взяти активну участь у вітчизняному державотворчому, зокрема, конституційному, процесі. Тим більше, що всенародно затверджений Основний Закон має більшу міру легітимності, ніж будь який інший – це політична аксіома. Звичайно, як і будь-який інший закон, Конституція вимагає ретельного опрацювання фахівцями. Втім, участь фахових юристів у цьому процесі вбачається лише на етапі надання проекту Конституції завершеного – логіко-правового вигляду. Більше того, на кожному етапі конституційного процесу, аж до моменту її остаточного всенародного затвердження, до роботи мають залучатися різні фахові й соціальні групи. І у будь-якому випадку справжня всенародна Конституція має писатися «серцем» (не плутати з кров'ю) народу і «пером» національної еліти. Тому на сучасному етапі вітчизняного конституційного процесу доцільним є:

- переформатування складу і повноважень Конституційної асамблеї України. Надання їй роботи відкритого і прозорого характеру;

- проведення всенародних обговорень проектів нової Конституції України із залученням фахівців і широкого арсеналу сучасних зв'язків з громадськістю;

- затвердження нової Конституції України на Всенародному референдумі та невідкладний і неопосередкований вступ її в дію одразу після визначення результатів загальнонародного волевиявлення.

3. Україна має стати парламентською республікою. Народ України надто довго сподівався на «лідера нації». Час припинити практику «спроб і помилок». З погляду механізмів державного управління, парламентська форма правління не є самою ефективною, оскільки вона схильна під дію певних «парадоксів» парламентаризму, зокрема:

- ефективність процесу прийняття політичного рішення зворотно пропорційна кількості учасників процесу;

- політичний консенсус в демократичному суспільстві неможливий – завжди знайдуться суб'єкти політичного процесу які не задоволені прийнятим політичним рішенням;

- політичний компроміс в демократичному суспільстві – не кращий, але єдиний спосіб прийняття політичного рішення;

- наявність опозиції – гальмує політичний процес, але відсутність опозиції – шкодить демократії тощо.

Натомість, парламентська форма правління значно більшою мірою запобігає узурпації державної влади та

зловживанню нею з боку будь-яких осіб та вузьких суспільних груп.

4. Конституція повинна містити реальні, а не декларативні, гарантії прав і свобод громадян. Вже не від кого не секрет, що сучасна Українська держава не спроможна в повній мірі забезпечити дотримання прав і свобод громадян, визначених у чинній Конституції України. Якщо державі бути чесною перед власним народом, із цього стану є два виходи:

- перший – розділити Конституцію на дві частини: «Декларація прав і свобод громадян» та «Основи державного устрою і врядування». У Декларації держава лише проголошує права і свободи громадян, які вона прагне задовольнити у якомога більшій мірі, та називає обов'язки, виконання яких буде вимагати від своїх громадян натомість.

- другий – виписати права і свободи громадян у тій мірі, в якій держави спроможна їх реально задовольнити. Але при цьому повинні бути дотримані принаймні дві умови: при формулюванні прав і свобод громадян треба уникнути т.зв. «блакетних» норм на кшталт «якщо інше не визначено Законом», «у межах визначених Законом» тощо; повинна бути чітко визначена конституційна відповідальність держави, її органів та посадових осіб за недотримання гарантованих у такий спосіб прав і свобод громадян.

5. Конституційна відповідальність, це – чіткі норми прямої дії. Конституція України є Законом прямої дії – така норма і зараз передбачена (ч. 3. Ст. 8.), але із застереженнями, що суд безпосередньо застосовує Конституцію у разі, коли:

- зі змісту норм Конституції не випливає необхідність додаткової регламентації її положень законом;

- закон, який був чинним до введення в дію Конституції чи прийнятий після цього, суперечить їй;

- правовідносини, що розглядаються судом, законом України не врегульовано, а нормативно-правовий акт, прийнятий Верховною Радою або Радою міністрів Автономної Республіки Крим, суперечить Конституції України;

- укази Президента України, які внаслідок їх нормативно-правового характеру підлягають застосуванню судами при вирішенні конкретних судових справ, суперечать Конституції України.

Чи не забагато умов і варіантів трактування для такої «прямої дії»?!

Таким чином, не лише «права і свободи громадян» але й усі інші норми нової Конституції України повинні

бути виписані достатньо чітко і недвозначно, щоб суд міг їх застосувати без потреби у додаткових тлумаченнях.

Так само і норми конституційної відповідальності – повинні бути включені у текст самої Конституції щоб суд мав можливість притягувати до відповідальності органи державної влади та місцевого самоврядування і їх посадових осіб вже на підставі самих цих норм, без додаткових тлумачень.

6. Гарантом Конституції України має бути Конституційний Суд України – орган прямої і всезагальної юрисдикції до якого може звернутися будь-який громадянин. Рішення Конституційного Суду є остаточними і в межах України не підлягають оскарженню. Втім, якщо громадянин не задоволений вердиктом навіть Конституційного Суду, у нього залишається можливість звернутися до міжнародної правової системи.

Конституційний Суд також має перебрати на себе повноваження «гаранта Конституції». Це не означає, що кожен Закон України після прийняття його парламентом повинен підписувати Голова Конституційного Суду. В парламентській республіці це не потрібно. Але кожен суддя Конституційного суду матиме право у будь який момент призупинити дію будь-якого нормативного акту України, юридична сила якого нижче за Конституцію України, і внести остаточне рішення на розгляд Колегії Конституційного Суду.

7. Склад Конституційного Суду формується шляхом прямих загальнонародних виборів. Кожен суддя може висунути свою кандидатуру на посаду судді Конституційного Суду України. Судді Конституційного Суду України обираються шляхом прямого всенародного голосування за рейтинговою системою в один тур. При цьому, Головою Конституційного Суду України стає суддя, який набрав найбільшу кількість голосів виборців. Термін обрання – 5 років, без права повторного обрання (ротація). У разі, якщо протягом виборного періоду зі складу Конституційного Суду за об'єктивних обставин вибуло більше половини членів – призначаються дострокові вибори всього складу.

8. Політичні гарантії дієвості нової Конституції. Так зване «перезавантаження» політичної системи України, шляхом перевиборів всіх без виключення виборних органів та посадових осіб державної влади й місцевого самоврядування, повинно відбутися одразу після прийняття нової Конституції України та на обумовлених нею засадах. Але таке «перезавантаження» може дійсно виявитися ефективним лише за умови, що одним з перехідних положень нової Конституції України

(якнайменше на 5 наступних років) буде заборона займати політичні й будь які інші державні посади для політиків, які на момент прийняття нової Конституції України будуть такі посади займати. По закінченні «ротаційного терміну» вони матимуть повне право повернутися назад у політику й державну владу. Звичайно, якщо після цього про них ще хтось згадає добрим словом.

Висновки

Конституційний процес безпосередньо пов'язаний і взаємодіє з політичним процесом. Він формується під впливом політичного процесу, в ньому переломлюються політичні ідеї, інтереси і фіксується компроміс політичних сил у суспільстві з питань конституційного розвитку. Конституційний процес впливає на політичний процес, визначаючи конституційно-правові форми політичної діяльності.

Конституційна реформа, якщо вона спирається на науково обґрунтовану теорію конституційного процесу, дозволяє адекватно відобразити в конституції держави назрілі соціально-політичні, правові та інші перетворення. Коли в процесі проведення конституційної реформи не враховуються (або враховуються не повною мірою) закономірності конституційного процесу, тоді гальмується розвиток і конституційної реформи, і самого конституційного процесу.

Дослідження організації державної влади та її закріплення в конституціях ряду країн, в тому числі України показує, що система органів державної влади в них не збалансована. Це нерідко призводить до конфліктів між гілками влади, їх боротьбі один з одним за лідерство.

У теорії конституційного процесу необхідно враховувати особливості правової культури тієї чи іншої країни. Демократичний конституційний процес передбачає формування культури прав і свобод людини і відповідних культурних орієнтацій особистості, соціальних груп, суспільства в цілому.

Управління конституційним процесом означає створення сприятливих умов для розвитку та дії позитивних факторів, що сприяють прогресивному розвитку законотворчого та законодавчого процесів, з одного боку, і блокування негативних чинників – з іншого. Головне при розробці та прийнятті конституції – не допустити перекосу на користь як президентської, виконавчої, так і законодавчої гілок влади.

Теоретико-методологічні аспекти державного управління

Література:

1. Концепція внесення змін до Конституції України [Електронний ресурс] : Проект Конституційної ассамблеї від 28.01.2014 р. — Режим доступу : <http://cau.in.ua/ua/news/id/dlja-shirokogo-gromadskogo-obgovorenja-proekt-koncepciji-vnesennja-zmin-do-konstituciji-ukrajini-792>.
2. Барабаш Ю. Г. Нариси з конституційного права [Текст] : зб. наук. пр. / Ю. Г. Барабаш. — Х. : Право, 2012. — 160 с.
3. Конституція і конституціоналізм в Україні: вибіркові проблеми [Текст] : [зб. наук. пр. членів Тов-ва конституційного права з нагоди 10-ї річниці Конституції України] / відп. ред. В. М. Кампо. — К. : Купріянова, 2007. — 320 с.
4. Крусян А. Р. Сучасний український конституціоналізм [Текст] : монографія / А. Р. Крусян. — К. : Юрінком Інтер, 2010. — 560 с.
5. Ківалов С. В. Конституція України. Науково-практичний коментар [Текст] / С. В. Ківалов. — Х. : Право, 2011. — 517 с.
6. Погорілко В. Ф. Конституційні основи українського державотворення і розвиток безпосереднього народовладдя в Україні / В. Ф. Погорілко // Вісник Академії правових наук України [Текст]. — 2005. — № 3. — С. 54—65.
7. Скрипнюк В. М. Розвиток системи державної влади в Україні: конституційно-правові аспекти [Текст] : монограф. / В. М. Скрипнюк. — К. : Логос, 2010. — 504 с.
8. Шаповал В. М. Історія Основного Закону (конституційний процес в Україні у 1990—1996) / В. М. Шаповал, А. В. Корнеєв. — Х. : Фоліо, 2011. — 111 с.
9. Список действующих конституций // Википедия [Электронный ресурс]. — Режим доступа: http://ru.wikipedia.org/wiki/Список_конституций_по_году_принятия.

References:

1. TheofficialsireofConstitutionalAssembly (2014), "The concept of amending the Constitution of Ukraine", available at: <http://cau.in.ua/ua/news/id/dlja-shirokogo-gromadskogo-obgovorenja-proekt-koncepciji-vnesennja-zmin-do-konstituciji-ukrajini-792>.
2. Barabash, Iu. H. (2012), *Narysy z konstytutsiinoho prava* [Essays on the constitutional rights], Pravo, Kharkiv, Ukraine.
3. Kampano V. M. (2007), *Konstytutsiia i konstytutsionalizm v Ukraini: vybirkovy problemy* [The constitution and constitutionalism in Ukraine: sample problems], *Zbirnyk nauk. pr. chleniv Tov-va konstytutsiinoho prava z nahody 10-i richnytisi Konstytutsii Ukrainy*, Kupriianova, Kyiv, Ukraine.
4. Krusian, A. R. (2010), *Suchasnyi ukrainskyi konstytutsionalizm : monohrafiia* [The modern Ukrainian constitutionalism], Yurinkom Inter, Kyiv, Ukraine.
5. Kivalov, S.V. (2011) *Konstytutsiia Ukrainy. Naukovo-praktychnyi komentar* [The Constitution of Ukraine. Scientific and practical comment], Pravo, Kharkiv, Ukraine.
6. Pohorilko V.F. (2005), "The constitutional foundations of the Ukrainian state and development of direct democracy in Ukraine", *Visnyk Akademii pravovykh nauk Ukrainy*, vol. 3, pp. 54-65.
7. Skrypniuk, V. M. (2010), *Rozvytok systemy derzhavnoi vlady v Ukraini: konstytutsiino-pravovi aspekty* [The development of the system of government in Ukraine: Constitutional and legal aspects], Lohos, Kyiv, Ukraine.
8. Shapoval, V.M. (2011), *Istoriia Osnovnoho Zakonu (konstytutsiinyi protses v Ukraini u 1990-1996)* [History of the Fundamental Law (the constitutional process in Ukraine in 1990-1996)], Folio, Kharkiv, Ukraine.
9. The official site of Wikipedia, "List of the current Constitution", available at: http://ru.wikipedia.org/wiki/Spysok_konstytutsyi_po_hodu_pryniatya.

УДК 354 : 342.31

Коваленко М. М.,

д.держ.упр., доцент кафедри економічної теорії та фінансів
Харківського регіонального інституту державного управління
Національної академії державного управління
при Президентові України, м. Київ

БОГОСЛОВСЬКА СПАДЩИНА ТА ДЕРЖАВНЕ УПРАВЛІННЯ: ЗАКОНОМІРНІСТЬ СИНТЕЗУ

Kovalenko M.,

Doctor of Public Administration, Associate Professor of Economics and Finance Department
Kharkiv Regional Institute of Public Administration
National Academy For Public Administration under the President of Ukraine, Kyiv

THEOLOGICAL HERITAGE AND GOVERNANCE: SYNTHESIS PATTERN

На основі аналізу новозавітної письменності та широкого кола богословських джерел від раннього християнства до сучасності вивчено богословське сприйняття державотворчих процесів, організації взаємовідносин між людиною, суспільством і державою. Висвітлена актуальність проведення досліджень принципів проблемних питань науки державного управління із врахуванням богословської християнської позиції.